

Ив. Вазовъ.

Среща

Въ София

Въ една отъ крайнитѣ улици на София, вървѣше една неедра, но хубавичка и напета селянка, премѣнена празнично (тоя день бѣше празникъ), съ пѣстрообшитъ сукманъ, съ чистъ бѣлъ нагрѣдникъ, съ алена престилка, забрадена гиздаво съ жълта шамия, както ходятъ невѣститѣ кжде Вакарелъ. Тя носѣше една шарена тербица.

Когато селянката стигна кжде края на улицата, тя се спрѣ при вратнята, полуотворена въ единъ стоборъ. Този стоборъ заграждаше доста голѣмъ дворъ съ градина, насадена съ нѣколко дръвчета и развеселена съ мораво-кадифени теменуги, съ кичеста ралица и нѣколко стрѣка смѣсена китка, — всичкитѣ клюмнали подъ жежкитѣ лжчи на слънцето; въ дъното се издигаше двуетажна кжца съ балконъ.

Бѣше голѣма жега. Младата невѣста погледна презъ прѣчкитѣ на вратнята, бутна я и влѣзе въ двора боязливо. Двора бѣше пустъ, както и улицата; на прозорцитѣ не се показваше никой, макаръ че съ отварянето на вратнята издрѣнка и звѣнчето, което я